

ALEX FINLAY

THRILLER

NEJVĚTŠÍ STRACH

Drž si svou rodinu u těla,
neboť nepřátelé jsou ještě blíž

NEJVĚTŠÍ STRACH

Copyright © 2021 by Alex Finlay

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan J. Škrob, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2538-0 (pdf)

ALEX FINLAY

NEJVĚTŠÍ
STRACH

VENDETA

PROLOG

Těla se našla v úterý. Dva dny potom, co zmeškali let domů. Šest dní potom, co přestali posílat zprávy a přidávat příspěvky na sociální síť. Poslední bylo selfie s informací, že dorazili do Mexika: táta a máma s křečovitými grimasami, růžolící náctiletá dcera s otráveným výrazem a chlapeček s plastovými slunečními brýlemi a škvírami mezi zuby.

Ubytování nebylo u pláže. Šlo o menší budovu, ležela mimo obvyklé trasy v nedlážděné uličce vinoucí se tulumskou houštínou. Zápach uhodil místního policistu do nosu hned, jakmile majitel otevřel vchodové dveře. Služebná – najatá, aby uklidila budovu po odjezdu hostů – seděla na betonové terase, modlila se růženec a po tvářích jí tekly slzy.

Uvnitř bylo nesnesitelné parno.

A plno much.

Navzdory pachu rozkladu ale nikde nebyla žádná krev. Žádné zjevné známky násilí. V tu chvíli policistovi došlo, že musí okamžitě ven.

Za necelou hodinu už procházeli budovu muži v bílých ochranných oblecích a upírali oči na detektory plynů ve svých rukou. Matku našli strnulou na pohovce, knížku položenou na prsou. Dívka ležela v ložnici na ustlané posteli a v ruce stále svírala mobil. Chlapeček byl důkladně přikrytý, tulil se k plyšovému medvídkovi a měl pokojný výraz.

Tým zkontroloval troubu a bojler.

Pak se zasmušile odebrali na verandu, aby prohlédli vnější plynové potrubí. Právě tam našli krev. A taky otce – nebo aspoň to, co z něj zbylo.

PRVNÍ KAPITOLA

Matt Pine

„Divoká noc? Vypadáš, jako bys tu spal s náma.“

Matt si prohlížel šachovnici a na sešlého černocho, který seděl naproti němu u potlučeného stolku ve Washington Square Park, nijak nereagoval.

„Není ti zima? Kde máš kabát?“

„Ticho, Reggie,“ řekl Matt. Nad jeho otázkou mávl rukou. „Snažím se soustředit.“ Dál se díval na šachovnici a promýšlel příští tah. Parkem prostupoval chladný ranní vánek a Matt si začal třít ruce, aby se zahřál. Na to, že byl duben, byla doopravdy zima.

Reggie si pobaveně odfrkl. „Klidně si dej na čas. Stejně ti to nepomůže.“

Za celé dva roky Matt toho bezprizorního velmistra z West Village ani jednou neporazil. Občas přemýšlel, jak se stalo, že tak inteligentní člověk skončil na ulici, ale nikdy se ho na to nezeptal. Táhl střelcem a sebral pěšce na g7.

Reggie jakoby zklamaně zavrtěl hlavou. S očima na šachovnici se zeptal: „To jsi celou noc někde kalil nebo co?“

„Jo, na Goddardu.“ Matt kývl hlavou směrem ke Goddard Hall, ošuntělému věžáku z hnědých cihel kousek od parku.

„Na Goddardu? Večírek s holkama z prváku, že jo?“ řekl Reggie s chraplavým smíchem. O NYU měl větší přehled než většina studentů. Bingo, možná tam kdysi taky chodil.

Bylo to zvláštní, protože Mattovi se lidé většinou svěřovali, vyprávěli mu svoje životní příběhy, mluvili o svých tajemstvích

i problémech. Říkal si, že to z něj asi prostě vyzařuje. Nebo to bylo tím, že radši poslouchal a dával pozor, než aby sám mluvil. A Reggie rozhodně patřil k těm lepším vypravěčům. I když ale pořád něco vykládal, o svém životě před tím, než skončil jako bezdomovec v parku, se nikdy ani slovem nezmínil. Matt se snažil zachytit aspoň nějaký náznak. Třeba že Reggie nosil zelený batoh, který vypadal jako vojenský; možná byl kdysi v armádě. Vždycky měl dokonale čisté ruce a nehty; možná pracoval ve zdravotnictví. I jeho pouliční vyjadřování působilo někdy trochu nuceně. Možná skrýval svoji pravou identitu, byl zločinec na útěku. Nebo šlo prostě jenom o chlapíka, kterého potkala smůla, měl rád šachy a necítil potřebu zpovídat se kdejakému otravnému studentovi.

„Pane jo. Celou noc s prvačkama.“ Reggie se znovu zasmál. „Co na to říká ta tvoje fešná zrzka?“

Dobrá otázka. Ale fešná zrzka se s Mattem večera rozešla. Proto si dal v Purple Haze o pár drinků víc. Proto skončil na afterparty na Goddardu a pak nahoře dováděl s Deenou (nebo to byla Dana?). A proto teď v sedm ráno seděl rozčuchaný v parku a neměl se jak dostat zpátky na kolej – čipovou kartu, klíč od pokoje i mobil měl v kapse kabátu, který někde nechal.

Reggie táhl věží na g8 a spokojeně se zašklebil.

„Začínám si říkat, jak je možný, že tě na tu školu vůbec vzali.“ Reggie stočil pohled k přijímací budově s fialovou vlajkou NYU povlávající ve větru.

„Teď mluvíš jako můj otec,“ řekl Matt a táhl věží na ei. Zvedl k Reggiemu oči. „Šach.“

Reggie táhl králem na d8, ale bylo pozdě.

Královna na g3. Šachmatu se nedalo vyhnout.

„Do pr...“ řekl Reggie. Zavolal na jednoho z hráčů od vedlejšího stolku. „Hele, Elijahu, pojď se kouknout. Prohrál jsem s Affleckem.“ Reggie říkal Mattovi zásadně „Affleck“, což byl jeho vlastní pohrdavý výraz pro bělocha.

„Střež se mlčenlivého muže,“ řekl Reggie kazatelsky – citoval něco, co Matt neznal. „Neboť zatímco jiní mluví, on pozoruje. A zatímco jiní konají, on spřádá plány. A když se konečně chystají k odpočinku, zaútočí.“

Reggie položil na stolec pomuchlanou bankovku.

„Peníze si od tebe brát nebudu.“ Matt vstal a protáhl si záda.

„Já ti dám, že nebudeš,“ odpověděl podrážděně Reggie a posunul bankovku k Mattovi. „Studuješ film, ještě se ti budou hodit.“ Zachechtal se.

Matt si zdráhavě strčil peníze do kapsy. Pohlédl k tmavým mračnům, která se stahovala nad městem. Vůni přicházejícího deště měl rád. „Aspoň ti koupím snídani v bufetu. Ještě mi zbyly nějaké poukázky.“

„To ne,“ řekl Reggie. „Minule se jim to moc nelíbilo...“

Reggie měl pravdu. Matt díky studentům z bohatých rodin na New York University poznal hranice okázalého liberalismu. Protože pocházel ze Středozápadu a politika ho nezajímala, považovala ho většina spolužáků za exota.

„Ať táhnou,“ řekl Matt a pokynul Reggiemu, aby šel s ním. V tu chvíli ale za sebou uslyšel známý hlas.

„Tady jsi. Hledali jsme tě úplně všude.“

Matt se otočil. Za ním stál studentský koordinátor z jeho koleje. Co po něm asi chce? Phillip většinou přicházel, když hrála hudba moc nahlas nebo to na chodbě bylo cítit trávou.

„Na koleji jsou federálové,“ řekl Phillip ustaraně. „Chtějí s tebou mluvit.“

„Federálové?“

„Jo, v šest ráno přijela FBI. Prý jim nezvedáš telefon.“

„A co chtějí?“ zeptal se Matt. Asi šlo o jeho staršího bratra. Od chvíle, kdy vyšel ten debilní dokument, se všichni zajímali jenom o Dannyho.

„To nevím. Ale jestli mimo kolej děláš něco, co bys neměl, nechci...“

„Hele, v klidu. Každopádně,“ Matt se zhluboka nadechl, „díky, žes mi dal vědět. Hned jsem tam.“

Phillip si vyčerpaně povzdechl a odšoural se pryč.

„Dostal ses do průseru?“ zeptal se Reggie.

„To půjdu radši honem zjistit. Snídani dáme příště?“

Reggie přikývl. „Buď opatrněj, Afflecku. Když máš v šest ráno u dveří federály, nekouká z toho nic dobrýho.“

O půl hodiny později seděl Matt na úzké posteli ve svém pokoji a celá místnost se s ním točila. Vedoucí agentka FBI – Matt si nezapamatoval její jméno – pořád mluvila, ale pro něj to byly jenom nesrozumitelné zvuky. Když Matt nereagoval, agentka si k němu s ustaraným výrazem klekla. Její partner, štíhlý chlápek v tmavém obleku, se držel vzadu a přešlapoval z jedné nohy na druhou.

„Mluvila jsem s děkanem,“ říkala agentka, „a zařídí vám nějaké poradenství. Taky nemusíte řešit docházku.“

Matt se pokusil vstát, ale krev nahrnutá do hlavy způsobila, že se mu podlomily nohy. Agentka mu pomohla se zase posadit.

„Všichni?“ zeptal se Matt. Už mu to říkala dvakrát, ale nedokázal tomu uvěřit.

„Je mi to moc líto.“

Máma.

Táta.

Maggie.

Tommy.

Znovu vstal, něco řekl a odvrávoral na záchod. Padl na kolena a vyzvracel do mísy celý obsah žaludku. Objímal rukama špinavý záchod a ztrácel přehled, jak dlouho už tam vlastně je.

Ozvalo se tiché zatukání na dveře.

„Dejte mi chvílku,“ vysoukal ze sebe. Chytil se umyvadla a vyškrábal se zpátky na nohy. Otočil kohoutkem, opláchl si obličej a pak se na sebe podíval do zrcadla. Vypadal přesně tak, jak se cítil.

V pokoji už byla jenom agentka, její partner se vypařil.

„Jak se něco takového mohlo stát?“ zeptal se Matt. Jeho ochraptělý hlas mu připadal cizí.

„Myslí si, že to byla nehoda, únik plynu. Ale snažíme se tomu přijít na kloub. Pracuje na tom FBI i ministerstvo zahraničí. Už jsme se spojili s mexickými úřady. Je mi jasné, že to není ideální chvíle, ale potřebovala bych vám položit pár otázek.“

Matt se znovu posadil a souhlasně zakýval hlavou.

„Pochopili jsme, že byli na dovolené.“

„Jo, sestra a bráška měli jarní prázdniny.“ Slova se mu zasekla v krku. „Vymysleli to na poslední chvíli. Mně semestr ještě neskonal, takže jsem nemohl...“ Konec věty nechal viset ve vzduchu.

„Jak je to dlouho, co se vám naposled ozvali?“

Matt se zamyslel. „Máma mi psala před odletem z letiště. A Maggie pár dnů zpátky.“ Ozval se v něm pocit viny. Zprávu od mladší sestry si ani nepřečetl, natož aby na ni odpověděl.

„A co váš otec?“

Zavrtěl hlavou, celý otupělý. Od té hádky o Vánocích spolu nemluvili. Sevřelo se mu srdce. To poslední, co mu Matt řekl...

„Potřebovali bychom si ty zprávy přečíst, abychom si to mohli nějak časově poskládat. Nevadí vám to?“

„Jasně, nevadí. Mobil mám ale v kabátě a ten jsem v noci někde nechal.“

„Tušíte kde?“ zeptala se agentka. Byla milá, ale Matt cítil, že začíná ztrácet trpělivost.

„Asi v baru.“ Z pokoje té holky si svou hromádku oblečení odnesl, takže to muselo být v baru.

Agentka přikývla. „Zavezu vás tam.“

„V tuhle hodinu asi ještě nebudou mít otevřeno.“

„Jak se ten bar jmenuje?“

„Purple Haze, na Východní třinácté.“

Agentka vytáhla telefon a přešla do protějšího rohu místnosti. Podívala se z okna, do kterého narážely dešťové kapky, a mumlala

přítom nějaké instrukce. „To je mi jedno. Prostě jim vyřídíte, ať tam hned někdo vyrazí,“ řekla a došla zpátky k Mattovi.

„Chce se vám do toho baru se mnou?“ Agentka udělala několik kroků ke dveřím.

Matt přikývl. Byl jako v transu.

„Nevezmete si bundu nebo deštník? Venku prší.“

Matt zavrtěl hlavou a následoval ji ven.

Na chodbě se shromáždil hlouček zvědavých studentů. Matt nevěděl, jestli se už rozneslo, co se stalo jeho rodině, nebo si jenom myslí, že ho kvůli něčemu zatýkají.

Agentka – její jméno mu pořád unikalo – se mezi nimi prodírala k výtahu. Uvnitř se jí Matt zeptal: „Už se k tomu dostala média?“

Agentka mu věnovala chápavý pohled. „Je to venku, ale vaše příjmení nezveřejnili. Čekají, dokud se to nedozví příbuzní.“

„Umíte si představit, co přijde, až se to zveřejní?“ řekl Matt a znechuceně přitom kroutil hlavou. *Ten pitomý dokument na netflixu.*

Agentka přikývla.

Dveře výtahu se otevřely a proti nim se tlačil dav reportérů s oslepujícími blesky fotoaparátů.

DRUHÁ KAPITOLA

Cestu do baru měl Matt v mlze. Seděl na zadním sedadle, auto jelo v hustém provozu na Greenwich Village krokem a on se po návalu otázek od novinářů cítil jako opilý: *Jak to, že jste nebyl s rodinou v Mexiku? Jak se cítíte? Byla to podle vás opravdu nehoda? Ví o tom váš bratr?*

Agentka se mezi nimi prodrala, Matta držela za zápěstí a táhla ho za sebou. Když se jim do cesty postavil chlápek s fotoaparátem, ukázala mu odznak a významně na něj pohlédla. Odplazil se pryč. Newyorští novináři si obvykle nebrali žádné servítky, takže musel vycítit, že s ní by si neměl zahrávat.

Nyní Matt zíral z okýnka na mokrou silnici. V myšlenkách se stále vracel k novinářům. *Ví o tom váš bratr?*

Danny samozřejmě neměl televizi, internet ani telefon. Mattův táta ale vždycky říkal, že zprávy – a zvláště ty špatné – se za zdi vězení vždycky dostanou. A vzhledem k tomu, že byl Danny celebrita z filmového dokumentu, bylo jasné, že se brzy všechno dozví.

Auto zastavilo před Purple Haze. Za denního světla to tam vypadalo ještě špinavější. Kovová bezpečnostní roleta byla celá posprejovaná. Na chodníku ležely nahromaděné igelitové pytle na odpadky. Pod markýzou přešlapoval chlápek v teplákové soupravě. Nahlédl do auta, jako by na někoho čekal, a popošel blíž.

„Vy jste od FBI?“ řekl a naklonil se, aby na ně viděl. Byl zaválitý a měl pleš. I když bylo chladno, srážely se mu na čele kapičky potu.

„Zvláštní agentka Kellerová,“ řekla agentka úředním tónem. Matt konečně věděl, jak se jmenuje.

„Že prej je něco v nepořádku s klubem,“ pronesl s brooklynským přízvukem. „Žádný nekalosti tady neprovozujeme, takže nechápu...“

„Co provozujete nebo neprovozujete, mě nezajímá,“ odsekla Kellerová. Nesnažila se být milá. Žádné zdvořilosti. Potom pokynula rukou směrem k Mattovi na zadním sedadle. „Nechal tady v noci kabát. Má v něm mobil. Potřebujeme, abyste nás pustil dovnitř.“

Majitel klubu zaváhal. Sevřel rty. „No a máte, ehm, povolení k prohlídce?“

Kellerová ho zpražila pohledem. „Vážně chcete, abych si ho sháněla? Mohla bych se tady pak zastavit třeba dneska v jedenáct večer s celým týmem. A kdoví, co bychom našli.“

Majitel zvedl ruce v obranném gestu. „Heleďte, kdyby tam jeho věci byly, klidně bych vám pro ně došel,“ odpověděl. „Ale jsem domluvenej s vyhazovačem, že když tu něco po zavíračce zůstane, může si to odnést.“

„Bezva,“ řekla agentka Kellerová s otráveným povzdechem. „Budu potřebovat jeho jméno a adresu.“

„Nejsem si jistej, jestli...“

„Jméno a adresu, nebo se zase dostáváme k tomu, že budeme mít problém.“

„Tak jo, tak jo. Dejte mi chvilku.“

Agentka Kellerová přikývla a majitel zmizel v budově. Vrátil se a podal jí papírek s naškrábanými informacemi. Kellerová mu ho vytrhla z ruky a šlápla na plyn.

Za dvacet minut byli v Tribece u proskleného věžáku. Kellerová zajela do garáží a zastavila na checkpointu. Hlídač jí zkontroloval doklady a pustil ji dál.

„To ten vyhazovač bydlí tady?“ zeptal se Matt. Projížděli suterénem. Byla to přepychová budova v honosné čtvrti, kde byste rozhodně nečekali, že bude bydlet bouchač z klubu.

„Ne. Pověřila jsem pár agentů, aby ho našli.“

„A co děláme tady?“

Kellerová zaparkovala auto do řady identických tmavých sedanů. „Někdo to musí oznámit vašemu bratrovi.“

„Počkat, cože?“ Matt se snažil zpracovat, co mu právě řekla. A pak: „To ne.“

Kellerová se mu podívala do očí. Chvíli oba mlčeli. „Chápu, že to není lehké,“ řekla. „A nebudu se tvářit, že vím, jak se cítíte. Ale mluvila jsem s vaší tetou a ta mi řekla, že by si vaši rodiče určitě přáli, abyste mu to oznámil vy.“

Mattovi se zježily chloupky na krku.

„On je *tady*?“ zeptal se, i když věděl, že to nedává smysl.

„Ne tak docela. Musíme na střechu.“

Matt letěl poprvé v životě vrtulníkem a nebyl si jistý, jestli má žaludek na vodě kvůli tomu, že je ve vzduchu, nebo spíš kvůli bizarnímu rázu celého dne. Hladina Hudsonu se čerila, nebe bylo mrtvolně šedé. Agentka Kellerová seděla vedle něj s rovnými zády a neutrálním výrazem v obličeji.

Nesnažila se s ním konverzovat a ani se nijak nerozptylovala. Nehrála si s mobilem, nečetla si noviny. Měla za úkol ho dopravit do nápravného zařízení ve Fishkillu a přesně to taky dělala. Matt nikdy nepochopil, proč si Danny, který byl v Nebrasce odsouzený za vraždu své přítelkyně, odpykává trest v New Yorku. Bylo to za posledních sedm let jeho třetí vězení.

Když vrtulníkem otrásl závan větru, vzpomněl si Matt na Tommyho. Zatímco ostatní se na rodinných výletech při sebe-menší turbulenci křečovitě chytali opěradel, jeho bráška se spokojeně smál. Vůbec neměl strach. Cestu vrtulníkem by si moc užil.

Matt si představoval, jak Tommy sedí v letadle do Mexika, aniž by tušil, že je to poslední cesta jeho života, a snažil se potlačit pláč. Vrtulník přistál na maličkém letišti ve volné krajině. Matt si odepnul bezpečnostní pás, sundal helmu a v závěsu za

agentkou Kellerovou vylezl ven. Vrtule se otáčely a on se automaticky skrčil tak, jak to vídal ve filmech. Kellerová šla vzpřímeně.

Dala se do řeči s mužem v těsném obleku, který na ně čekal u přistávací dráhy vedle černého SUV. Nebyl to její partner, kterého už viděl na koleji, ale vypadal podobně. Tmavý oblek, sluneční brýle, prázdňný výraz. Neo z *Matrixu*. Kellerová a Matt nastoupili dozadu a auto vyrazilo po silnici směrem k betonové pevnosti, která se zanedlouho objevila na obzoru.

Mattovi se potily dlaně a dunělo mu v hlavě. Začínal si naplno uvědomovat realitu.

Jsou vážně mrtví.

A za chvíli bude muset svého staršího bratra připravit skoro o všechno, co mu v životě zbylo.

TŘETÍ KAPITOLA

Evan Pine

PŘEDTÍM

„Evané, jsem moc ráda, že jste přišel.“ Doktorka Silversteinová mu gestem naznačila, aby se posadil na koženou pohovku naproti ní.

Evan se rozhlížel po kanceláři. Zarámované diplomy, uklizený stůl, starožitné hodiny, které se do bezduché kancelářské budovy vůbec nehodily.

„Omlouvám se, že jsem minulý týden nezavolał,“ řekl Evan. „Samozřejmě počítám s tím, že vám to zaplatím.“

„Ale neblázněte. Viděla jsem vašeho syna ve zprávách. Moc mě to mrzí, Evane.“

Pořád opakovala jeho jméno. Napadlo ho, že to asi patří k její práci. Představoval si, jak si o poznání mladší doktorka Silversteinová horlivě zapisuje poznámky na hodině psychologie. *Co nejčastěji opakujte pacientovo jméno, protože tím dáváte najevo, že ho posloucháte.*

Možná na ni pohlížel zbytečně přísně. Byla dobrá terapeutka. A pracovat s někým, kdo chodí na sezení jenom proto, že na tom trvá jeho žena, pro ni nemuselo být snadné.

„Co bude dál?“ zeptala se starostlivě. „Myslím právně. Co Dan-nyho čeká?“

Evanovi se o tom nechtělo mluvit, ale neměl možnost, jak se té otázce vyhnout. „Podle právníků je konec. Nejvyšší soud se případem odmítl zabývat, takže se to považuje za vyřízené.“ Pokrčil rameny.

Silversteinová se zatvářila soucitně. „A jak je na tom Danny? Měl jste možnost s ním mluvit?“

Evan si vzpomněl na okamžik, kdy Dannymu telefonoval, aby mu tu novinu sdělil. Představoval si, jak jeho syn svírá špinavé sluchátko ve Fishkillu a dozvídá se, že tam nebo v nějaké podobné díře stráví zbytek života.

„Vzal to líp, než jsem čekal. Většinu času vlastně mluvil o Linkin Park.“

Doktorka Silversteinová vypadala zvědavě. Evanovi došlo, že neví, o co jde.

„To je kapela. Ten den, co jsem Dannymu volal kvůli tomu odvolání, zrovna v rádiu hlásili, že by jejich zpěvák slavil narozeniny. Před pár lety umřel. S Dannym jsme..“ Odmlčel se. Myslel na to, jak spolu jezdili z fotbalových tréninků, Danny celý smradlavý a zpocený, dávali stereo na maximální hlasitost a vyřvávali text *Numb*.

„Bylo to něco, co vás spojovalo?“ řekla Silversteinová. „Hudba..“

Evan se smutně usmál. „Danny byl na střední tou kapelou posedlý. Vůbec jsem to nechápal. Jejich texty jsou samý vztek. Písničky o depresích, špatných vztazích mezi otcem a synem – s Dannym jsme to takhle vůbec neměli.“ Spíš by to sedělo na Evanův vztah s Mattem.

„Jak to nesou ostatní? Co Olivia?“

Než začal Evan minulý rok chodit na sezení sám, jezdívali sem Pineovi každou druhou sobotu na rodinnou terapii, takže je i jejich specifické problémy Silversteinová dobře znala.

„Liv?“ řekl Evan. „Podle mě se už smířila s tím, že se Danny ven nedostane.“

„A jaké to ve vás vyvolává pocity?“

Dřív ho to rozčilovalo. Zuřil. Teď jí ale hlavně záviděl – záviděl své ženě, že si neustále nepřipadá, jako by ji někdo shodil s tvárnici přivázanými ke končetinám do Michiganského jezera. Evan kdysi četl o suchém utonutí, kdy člověk pomalu umírá hodiny

nebo i dny potom, co se dostal z vody. Přesně tak si připadal posledních sedm let: jako by mu z poškozených orgánů pomalu unikal kyslík. „Chápu to. Každý se s tím vyrovnáváme po svém.“

Zdálo se, že doktorka Silversteinová jeho hranou racionalitu prohlédla. Ale dál do toho zatím nevrátila.

„A co děti?“

„Maggie to zvládá.“ Vzpomněl si na dceru a usmál se. „Pomáhá jí, že toho teď má hodně ve škole. Pořád ale drží se mnou – věří, že se brácha dostane ven, bez ohledu na to, co říká Nejvyšší soud.“

Doktorka Silversteinová se smutně usmála.

Evan pokračoval. „Tommy je ještě moc malý, aby to chápal. A Liv se ho před tím snaží uchránit.“ Krátce po Dannyho zatčení Liv zjistila, že je těhotná a že z ní bude „starší rodička“, jak tomu kulantně říkají lékaři. I když to nebylo v plánu a těžko by si dokázali představit horší načasování, to těhotenství a potom i chlapeček je nějak zachránili – hlavně Liv.

Silversteinová se dlouze odmlčela. Další psychologický trik. *Nechte pacienta, ať ticho vyplní sám.*

Evan jí na to ale neskočil, takže se musela zeptat sama: „A Matthew?“

Evan sklopil oči. „Ještě jsme spolu nemluvili.“

„Jak už je to dlouho, čtyři měsíce?“ Mluvila věcným tónem, nebyla v tom žádná předpojatost.

Evan přikývl a založil si ruce na prsou. Nechtělo se mu to rozebírat a překvapilo ho, že na tom doktorka Silversteinová netrvala.

Starostlivě se na Evana podívala. „Někdy,“ začala, „po traumatické události – a myslím, že to rozhodnutí soudu je svým způsobem taky trauma – rodině může pomoci reset. Změna prostředí. Dokonce i nějaká zábava.“

„Jako že bychom měli vyrazit na dovolenou?“ řekl Evan a snažil se, aby nebylo znát, jak moc je vyvedený z míry.

„Třeba. Nebo prostě jenom strávit nějaký čas pohromadě. Jako rodina.“

„To by bylo skvělé, ale na to vážně nemáme – myslím finančně.“ Zhluboka vydechl a rozhodl se, že když už platí za terapii, měl by toho využít. „Vykopli mě.“

„Kdo?“ zeptala se Silversteinová znepokojeně. „Myslíte z práce?“

„Jo. Pětadvacet let a najednou *bum*.“ Rukama naznačil explozi.

„Co se stalo?“ Doktorka Silversteinová zabloudila pohledem ke starožitným hodinám, jako by se bála, že teď budou potřebovat víc času.

„To, co se stát muselo.“

„Jak to myslíte, Evane?“ Předklonila se v křesle, prsty sepjaté, a dívala se mu přímo do očí.

„Vlastně jim to nemám za zlé. Je to velká účetní firma a já jsem toho moc neodpracoval – především od té doby, co mě přeložili do Chicaga. Před půl rokem jsem přišel o svého hlavního klienta. A pak je tu samozřejmě ten seriál.“

„Mluvíte o tom dokumentu?“

Evan měl co dělat, aby neztratil trpělivost. O čem jiném by asi tak mohl mluvit? Právě kvůli němu lidé Dannyho Pinea znali a zajímali se o něj. Rozhodnutí Nejvyššího soudu nezabývat se Dannyho rozsudkem doživotního vězení odvysílaly i hlavní večerní zprávy. Byl to důvod, proč Evan propadl iluzi, že se jeho syn po dlouhých sedmi letech vrátí domů. Popkulturní fenomén *Násilník*.

„Jo,“ odpověděl Evan. „Viděla jste ho, vidíte?“

„Ano, viděla.“

„Takže je vám to jasné.“

„Nejsem si jistá, co přesně myslíte.“

„Vypadám tam jako magor.“

„To ne.“

Evan jí věnoval zklamaný výraz.

„Myslím, že tam působíte jako otec, který je zničený faktem, že byl jeho syn odsouzený za vraždu, kterou nespáchal.“

„A taky jako magor.“

Mlčela. Ale myslela si to. Viděl jí to na očích.

Z ohleduplnosti se vyhnula otázkám, které ho celý týden pronásledovaly. *Kde vezmete peníze? Jak budete splácet hypotéku? A co Maggiino školné?*

„Jak vám je?“

Evan se opřel a zhluboka si povzdechl. „Je legrační, že když mi volali, že soud odmítl Dannyho odvolání, zrovna jsem poslouchal písničku od Linkin Park, kterou natočili chvíli před zpěvákovou smrtí. Během let bylo v jeho písničkách čím dál méně hněvu a čím dál víc melancholie.“ Evan polkl a cítil, že má knedlík v krku. Cítil, jak ho doktorka Silversteinová pozoruje. „V té písničce bylo něco o tom, že když na nebi s milionem hvězd jedna vyhasne, nikoho to nezajímá.“

Silversteinová přimhouřila oči. „A jak ten zpěvák vlastně zemřel?“ zeptala se.

„Sebevražda,“ řekl Evan. To slovo chvíli viselo ve vzduchu.

„Evan,“ řekla nakonec Silversteinová vážně, „nechcete snad –“
„Jistěže ne.“

Doktorka Silversteinová se k němu naklonila. „Ty léky, které berete,“ řekla už méně naléhavě, „můžou u některých lidí vyvolávat vtíravé myšlenky.“

„A nezapomeňte na únavu, sexuální problémy a nespavost – to člověk, který je už tak v depresi, opravdu neocení.“

Doktorka Silversteinová zkrivila obličej. „Jsem ráda, že jste nepřišel o smysl pro humor, ale myslím to vážně. Ty léky mohou vzbuzovat myšlenky na sebevraždu. Vyvolají u pacienta blud, že jiné řešení neexistuje.“

Nebo si díky nim pacient konečně uvědomí pravdu.

„Nemusíte se bát, paní doktorko,“ řekl Evan. „Jsem v pořádku.“

Podle jejího výrazu ale Evan poznal, že mu nevěří.

Byla vážně dobrá terapeutka.

Ukázka
z *Násilníka*

1. série / 1. díl
„Tělo u potoka“

ZVUKOVÁ STOPA – POLICEJNÍ AUDIONAHRÁVKA

OPERÁTOR

Policie, co pro vás můžu udělat?

SVĚDEK

(ztěžka oddechuje)

Jsem u Stone Creek, venčím psa. A našel jsem tady
ležet člověka. Asi... asi... asi nějakou holku.

Na pozadí štěká pes. Zní vyděšeně.

SVĚDEK

Musíte sem honem někoho poslat.

OPERÁTOR

Moment, pane. Říkáte, že tam leží člověk? Dýchá?

SVĚDEK

Ne, její hlava, všude je krev... panebože...

ZÁZNAM Z ARCHIVU – MÍSTNÍ ZPRÁVY

MODERÁTORKA

Máme tady průlom v případě vraždy Charlotte Roseové. Než byla tato dívka z Adairu nalezena u Stone Creek

ubitá k smrti, několik svědků ji vidělo na večírku. Podle našich zdrojů byl dnes zatčen Daniel Pine, přítel oběti...

INTERIÉR. STUDIO

TITULEK:

„Louise Lesterová, Institut pro nespravedlivá odsouzení“

LESTEROVÁ

Zpočátku jsem byla skeptická, to víte, vězňů, kteří tvrdí, že jsou nevinní, se nám do Institutu ozývají tisíce. Teď to navíc byla dvanáctiletá sestra odsouzeného. Pak jsme si ale prošli soudní záznamy.

Lesterová znechuceně vrtí hlavou.

Prokurátor předpokládal, že spolu Danny a Charlotte byli na večírku, Charlotte mu řekla, že je těhotná, a pohádali se. Danny se hodně opil a později po večírku se začali hádat znovu, on do ní strčil, takže upadla a utrpěla smrtelné zranění hlavy. Danny zpanikařil, odvezl ji na kolečku k potoku a velkým kamenem jí rozmlátil hlavu k nepoznání. Na oblečení, které měl v tu dobu na sobě, se ale nenašla žádná krev, žádná DNA, chybí jakýkoli fyzický důkaz. Jakýkoli. Myslíte, že by po sobě vystresovaný a opilý adolescent dokázal dokonale zamést stopy? A pak jsme zjistili, že prokurátor obhajobě záměrně neposkytl důležitý důkazní materiál...

ČTVRTÁ KAPITOLA

Matt Pine

Místnost z betonových tvárnic byla cítit chlórem. Matt si prohlížel agentku Kellerovou, která bez hnutí seděla naproti němu. Moc toho nenamluvila. Vyzařovala z ní ale uklidňující sebejistota. I ve věznici s ostrahou mezi vrahy, násilníky a vůbec tím nejhorším, co společnost mohla nabídnout – s přidušenými výkřiky těch zatracených duší zpoza dveří –, působila klidně a vyrovnaně.

„Docela to trvá,“ řekl Matt, aby přerušil ticho. Už tam seděli skoro půl hodiny.

Kellerová přikývla.

„Když jsme se viděli naposledy, byli jsme ještě kluci,“ pokračoval nervózně Matt. Nikdy za Dannym ve vězení nebyl. Podle táty to tak Danny chtěl. Nepřál si, aby ho sourozenci viděli pod zámkem jako zvíře. V Mattových představách byl proto Danny zaseknutý v čase. Archetyp hvězdy amerického fotbalu z maloměsta. Danny nebyl žádný Tom Brady, ale v Adairu v Nebrasce – kde tím sportem lidé žili skoro stejně zaníceně jako v Texasu – platil za velkou hvězdu.

„Kolik vám bylo, když odešel?“ zeptala se Kellerová tónem, jako by musela usilovně překonávat nechuť ke konverzaci.

„Čtrnáct.“

Další přikývnutí. „Byli jste si blízcí? Myslím, než –“

„Jo,“ zalhal Matt. Jako kluci si spolu hrávali dlouhé hodiny, stavěli hrady, lezli po stromech, hráli si s legem, ale když pak šel Danny na střední a stala se z něj místní celebrita, Matt přestal

patřit do jeho vesmíru. A k tomu všemu na sebe Danny strhl veškerou otcovu pozornost. Rázem jako by Matt neexistoval ani pro otce.

A pak přišla o život krásná Charlotte. Naposledy ji viděli na večírku se spolužáky, než ji kdovíkde někdo ubil k smrti a tělo hodil do potoka kousek od jejich domu. Policisté našli krev na kolečku schovaném v přerostlém houští podél cesty, která vedla přes pozemek Pineových. Nikdo nepřišel na to, proč mrtvou Charlotte vrah přesunul. Nebo proč jí rozbil lebku velkým kamenem, když už byla po smrti. Přesvědčení byli jenom o jednom: pachatelem je její přítel Danny Pine. Najednou se úplně všechno změnilo. Pro Pineovy to byl rok nula. Existoval jen svět před Charlotte a po ní. A teď přišel další rok nula.

„Takže jste ho neviděl od...“ Kellerová nedokončila větu.

„Rodiče nechtěli, abychom byli u soudu. Mluvili jsme spolu po telefonu, ale jinak nic.“

Matt viděl Dannyho bez pout naposledy tu noc, kdy byla zavražděna Charlotte. Nebýt toho všeho, musel by události onoho dne hodnotit jako úspěšné. Jessica Wheelerová se s ním chtěla sejít venku. Tehdy ještě neměl mobil, takže mu po několikátýdenním flirtování poslala při hodině fyziky pro devátou třídu papírek se vzkazem. Složila ho do čtverečku a ovázala červenou nití jako malý balíček. Matt měl v živé paměti, jak se mu rozbušilo srdce, když rozvázal uzlík a přečetl si ten vzkaz.

SEJDEME SE DNESKA VE TŘI V NOCI NA PAHORKU?

ANO X NE

ZAKROUŽKUJ

Pahorek se říkalo oblíbenému líbacímu místu na osamoceném kopci u potoka. Místu, kam se chodilo koukat na hvězdy a dělat špatná rozhodnutí. Samozřejmě zakroužkoval *ano*. A byl v šoku, když opravdu přišla: s baterkou, v pyžamu a pantoflích.

Leželi na zádech ve studené trávě a pozorovali černočernou oblohu posetou hvězdami a měsíc, kolem kterého přízračně plouvaly mraky.

„Připomíná mi to tu scénu z Dlouhé cesty, jak se tam dívají na hvězdy,“ řekl Matt. „Viděla jsi ten film?“

Zavrtěla hlavou.

„Je starý a ne moc dobrý. Knihy Nicholase Sparkse se málokdy povedlo dobře zfilmovat. Ale tahle scéna byla pěkná.“

„To máš filmy takhle rád odjakživa? Vždycky všechno přirovnáváš k nějakým filmům.“

Matt se usmál. „Promiň. Doma z toho šílí.“

„Mně se to líbí.“

„Jednou bych chtěl natáčet filmy. Na NYU se to dá studovat. Než děda onemocněl, vždycky říkal, že filmy jsou poezie současnosti.“

Otočila se k němu.

„Nicholas Sparks... Viděl jsi Zápisník jedné lásky?“

„No jasně. Kritika to ztrhala, ale je to kultovní klasika. O té scéně, jak se líbají v dešti, se říká, že...“

Jessica mu položila prst na rty. Pak ho dala pryč a její ústa se jemně dotkla těch jeho. Ryan Gosling s Rachel McAdamsovou jim nesahali ani po kotníky.

Matt si při vzpomínce, jak mu vzrušení projíždělo celým tělem, mimoděk sáhl na rty. V tu chvíli se dveře otevřely dokořán.
„Matty?“

Matt se postavil. Pohled na vězně, kterého měl před sebou, ho vyvedl z míry. Z dospívajícího fotbalisty se stal dospělý muž. Se svými světlými vlasy a pevnou čelistí pořád vypadal dobře. Ale v kdysi průzračně modrých očích svého bratra teď spatřil něco tvrdého. Z toho, jak ho Danny probodával pohledem, bylo jasné, že Matta nevidí rád.

„Co tady děláš?“ zeptal se Danny. „Přece jsem tátovi říkal, že nechci, aby...“ Danny si všiml Kellerové a odmlčel se. „Vy jste kdo?“
Matt řekl: „Nechceš se posadit?“

Když si Danny nesedal, přisunul mu židli dozorce.

„Posad' se, Dane,“ řekl. Byla v tom přísnost, ale zároveň i starost. Jako by dozorce věděl, co má přijít.

Danny se posadil a díval se přitom na Matta.

„Měli bychom je nechat chvíli o samotě,“ navrhla Kellerová.

Zdálo se, že dozorcí příležitost odejít z místnosti přišla vhod. Jo, určitě věděl, co mělo následovat.

„Co se, sakra, děje, Matty?“

Matt polkl, potlačoval slzy i knedlík v krku. „Stala se nehoda.“
„Nehoda?“ řekl Danny. „Jaká nehoda? O co...“

„Táta s mámou. Maggie a Tommy. Jeli na jarní prázdniny do Mexika. Jsou mrtví, Danny.“

„Mrtví?“ Dannyho hlas byl prosycený hrůzou a nevěřícností.

„Prý únik plynu. V domku, co si tam pronajali,“ pokračoval Matt.

Danny se opřel dlaněmi o stůl a zaklonil se, jako by chtěl, aby k němu Mattova slova nikdy nedolehla. Sval v čelisti se mu napínal. Chtěl něco říct, ale nevyšla z něj ani hláska.

Matt příštích deset minut sledoval, jak se jeho starší bratr hroutí na milion kousků. Stejně jako se to ráno stalo jemu.

Nakonec se ozvalo zaklepání na dveře. Dozorce strčil hlavu dovnitř.

„Musíme se vrátit,“ oznámil jim. „Rozlučte se.“

Dozorce chtěl dveře zase zavřít, ale ještě vrhl na Dannyho přísný pohled. „A dej se dohromady.“

Danny si otřel slzy trikem. Matt si uvědomil, co se dozorce snažil Dannymu říct. Tohle nebylo místo, kde by měl člověk projevovat slabost.

„Zavolám ti, až budu vědět víc,“ řekl Matt.

Danny neodpověděl.

Matt seděl na židli a nevěděl, co říct. Dalo se vůbec ještě něco dodat? Jejich rodiče i sourozenci byli mrtví. A oni se už vlastně neznali.

Dozorce se vrátil a odvedl Dannyho ke dveřím.

Než Danny vyšel z místnosti, otočil se k Mattovi a řekl: „Už se sem nevracej, Matty.“ Polkl. „Vyplytvali kvůli mně kus života. Ty to nedělej.“

A byl pryč.

Kellerová stála u dveří a sledovala, jak se loučí. „Jste v pořádku?“ zeptala se.

Matt neodpověděl. Byl naštvaný, že ho k tomu přiměla.

Objevil se jiný dozorce, aby je vyprovodil ven. Vedl je podél žluté čáry na betonové podlaze. Matt cítil, jak ho shora pozorují vězni. Zatímco čekali na bzučák bezpečnostních dveří, prohlížel si ponurou budovu. Na jejím vzdáleném konci zahlédl, jak dozorce vede Dannyho do cely.

Jeho bratr se pořád nesl s hrdostí fotbalové hvězdy z maloměsta. Možná se předváděl před ostatními vězni. Ale ani po letech tady neztratil ten svůj sebevědomý krok.

Matt se ve vzpomínkách znovu vrátil k noci s Jessicou Wheelerovou. Podobně si i on vykračoval, když se vracel domů. Byly skoro čtyři ráno a on se usmíval tak, že to na tmavé pěšině muselo být vidět. Na té cestičce u domu, kde zahlédl siluetu svého bratra – ve sportovní bundě a s hrdou chůzí –, jak tlačí kolečko směrem k potoku.

PÁTÁ KAPITOLA

Matt se na zadním sedadle opíral hlavou o okýnko. Na sklo bubnoval déšť. Kellerová seděla na sedadle spolujezdce a k uchu měla přitisknutý mobil. Z nějakého důvodu se do města nevraceli vrtulníkem. Nebyl si jistý, jak dlouho už jedou. Hodinu? Dvě?

SUV sjelo z dálnice k benzínové pumpě Shell. Agent za volantem, který měl navzdory dešti pořád tmavé brýle, vystoupil a začal tankovat.

Kellerová se otočila. „Jdu si koupit kávu,“ pronesla, zatímco otvírala dveře. „Chcete něco?“

„Mountain Dew by bylo super. Potřebuju se probrat.“

Kellerová se zamračila a vyrazila do obchůdku.

Matt myslel zase na Dannyho. Představoval si, jak jeho bratr sedí v cele a potlačuje slzy. Co je to za příšerné místo, když se tam emoce považují za slabost a dělají z vás snadný terč? Vybavily se mu bratrovy svaly a chlad v očích.

Kellerová se vrátila s kávou a malým plastovým sáčkem. Nesedla si zpátky dopředu, ale nastoupila dozadu k Mattovi. Ze sáčku vyndala láhev vody a jablko a podala mu je.

„Mountain Dew neměli,“ řekla, i když bylo jasné, že lže. „Ale na akademii nás učili, že voda probere spolehlivěji než kofein.“

„Vážně?“ Prohlížel si kelímek s kávou v agentčině ruce.

Kellerová na něj vrhla významný pohled a napila se kávy. Řidič nastartoval motor, ale Kellerová zůstala vzadu. Mattovi došlo, že s ním chce o něčem mluvit.

„Poslyšte,“ řekla, když SUV vjelo zpátky na dálnici, „vím, že se to teď úplně nehodí, ale potřebovali bychom od vás s něčím pomoci.“

Matt se narovnal. Pořádně si lokl vody. „Jasně.“

„Snažíme se s Mexičany vyjednat, aby...“ Kellerová se nadechla, „aby se vaše rodina mohla vrátit domů, ale není to snadné. Říkají, že než těla vydají, potřebují podpis blízkého rodinného příslušníka.“

„Dobře. Podepíšu cokoli, co pošlou.“

„To je právě to. Oni nám žádné papíry nepošlou. Trvají na tom, že se tam někdo musí dostavit osobně.“

„Počkat, cože?“

„Snažíme se to vyřešit přes naše diplomatické kanály, ale jsou velice tvrdohlaví. Moc informací nám neposkytli a pořád opakují, že tam potřebují mít rodinného příslušníka.“

„Ale kvůli čemu?“ zeptal se Matt.

„Možná se snaží brát ohledy na turismus. To, co se stalo, pro ně není zrovna nejlepší PR. Nebo za tím stojí nějaký malicherný úředník. Nebo,“ podívala se Mattovi do očí, „něco skrývají.“

Matt se zamyslel. „Jestli si myslíte, že je to nutné, tak dobře, jasně. Kdy bych měl vyrazit?“

„Koupili jsme vám letenku na zítra ráno.“

Matt zalapal po dechu. Mohl by se tenhle divný týden posrat ještě víc? Neurčitě zakýval hlavou a pak zase zíral z okýnka. Nedalo se říct, že by byl připravený někam vyrazit. Na účtu neměl ani sto dolarů. A po hádce s otcem tvrdohlavě odmítal všechny peníze, které mu rodiče nabízeli.

Nějakou dobu mlčeli. SUV mířilo po Henry Hudson Parkway na Manhattan.

Děšť ustal a mezi mraky se zničehonic objevila trhlina, šerem problesklo sluneční světlo. Zlatá barva, která se odrážela na budovách, Mattovi připomněla jednu z rodinných tradic. Každý červen měla účetní firma, kde pracoval jeho otec, pravidelné

setkání v New Yorku, na které jezdili všichni společně. Vždycky se konalo v době takzvaného Manhattanského slunovratu, jednoho ze dvou dnů v roce, kdy je zapadající slunce v přesné přímce s newyorskými ulicemi a rozžhavenou kouli mizějící za horizontem obklopují mrakodrapy. Matt vzpomínal na poslední Manhattanský slunovrat před „rokem nula“ – celá rodina seděla pohromadě v kavárně na Čtrnácté ulici a máma s tátou se drželi za ruce, přioplili vínem a samotným městem. Danny pozoroval holky se slunečními brýlemi a v krátkých sukních, které procházely kolem nich. Maggie zkoumala turistického průvodce a předčítala informace o neobvyklém slunečním jevu.

Potom si Matt vybavil, jak spolu seděli v téže kavárně minulý rok: všichni na svých místech, táta vedle Maggie a naproti nim máma s Tommym, který zabral Dannyho staré místo. A nakonec Matt, který se k malému stolku snažil nějak vtěsnat. Všichni se pokoušeli předstírat, že má ten rodinný rituál ještě smysl. *Pineovi se změnili, ale rozhodně ne k lepšímu.* Vědomí, že obě verze jeho rodiny jsou nenávratně pryč, ho bolelo u srdce. I přes veškerou hořkost, hněv a touhu po původních Pineových by dal všechno, aby se mu vrátila jeho bizarní rodina po roce nula. Aby mohl říct tátovi, jak ho mrzí, co mu řekl. Aby mohl říct mámě, co pro něj znamená. Říct Maggie, jak naplňuje jeho život světlem. A Tommymu, že je zachránil. Zbyla mu jen lítost a zoufalství. Uvědomění, jak křehké bylo to, co měli, na něj dopadalo s téměř větší silou, než dokázal snést.

„Kde vás máme vyhodit?“ zeptala se Kellerová. „Na koleji?“

„Myslíte, že už jsou pryč?“

„Kdo? Novináři?“

„Jo.“

Kellerová se zamračila. „Spíš ne. Máte nějakého kamaráda, u kterého byste...“

„Můžete mě zavést na Východní sedmou, kdyby vám to nevadilo.“

Řidič se podíval do zpětného zrcátka na Kellerovou a ta přikývla. SUV kličkovalo mezi ostatními auty, dokud se doprava nezastavila. Řidič zapnul majáček a auta před nimi vytvořila uličku, kterou mohli projet.

Matt se zase díval z okýnka a pozoroval lidi, jak po práci míří do hospody, na vlak nebo do stísněného bytu.

SUV konečně najelo na obrubník na Sedmé ulici.

„Tady?“ zeptala se Kellerová a krátce přešla pohledem po oprýskaném kadeřnictví a vedlejší čistírně.

„Nahore bydlí kamarád,“ řekl Matt. Čtyřpatrová budova potřebovala novou fasádu.

Kellerová přikývla. „Zrovna jsem dostala zprávu, že máme váš mobil. Můžu vám ho přinést zítra před odletem, jestli vám to vyhovuje.“

„Tak jo.“

„Do Mexika s vámi pošleme agenta.“

„Nepotřebuju, aby mě někdo hlídal,“ ohradil se Matt.

„Jenom chceme mít jistotu, že –“

„Radši bych letěl sám.“

Kellerová se zamračila. „No dobře. Snad vám nebude vadit, když vás na letišti vyzvedne náš konzulární úředník. Odveze vás do Tulumu.“

Když Matt neprotestoval, vytáhla Kellerová z kabelky papír a podala mu ho. „Informace k vašemu letu.“

Bez reakce.

„Má váš kamarád telefonní číslo, abychom se s vámi mohli nějak spojit?“

„Nepamatuju si ho. Mám ho v mobilu.“ Schopnost zapamatovat si desetimístné číslo s rozšířením mobilů vymizela.

„Jasně. Tady je kontakt na mě.“ Podala mu vizitku.

Matt se na ni podíval: SARAH KELLEROVÁ, ODDĚLENÍ HOSPODÁŘSKÉ KRIMINALITY. Na chvíli se zamyslel, jak se stalo, že ho dostala na starost agentka zaměřená na hospodářské zločiny. Byl

přesvědčený, že se FBI do celé věci zapojila buď kvůli Dannymu a dokumentu, nebo proto, že šlo o úmrtí Američanů v zahraničí. Ale moc si s tím hlavu nelámal.

Otevřel dveře auta a vystoupil. Obloha se znovu zatáhla a slunce se schovalo za mraky.

„Matte,“ řekla Kellerová, než zavřela dveře, „opravdu je mi moc líto, co se stalo.“

Matt se na agentku FBI zadíval a neměl důvod jí nevěřit.

ŠESTÁ KAPITOLA

Matt znovu zmáčkl zvonek na zchátralé budově. Žádná odpověď. Rozhlédl se po ulici. Lemovala ji zašpiněná auta a výlohy s ventilaátory, které vyčnívaly nad chodník. Nahlédl přes sklo do temnělého kadeřnictví, ale uviděl jenom obrysy čtyř křesel umístěných proti zrcadlům. Matt zkusil ještě jednou zazvonit, a když nikdo nezareagoval, prošel uličkou dozadu. K budově přiléhalo vratké požární schodiště. Bylo celé zrezivělé a dávalo na sobě znát, že nějaká nehoda je jenom otázkou času. Matt nadskočil, chytil spodní příčku a zatáhl. Žebřík sjel s hlasitým skřípotem dolů.

Matt vyšplhal do čtvrtého poschodí. Z úzké kovové římsy nakoukl do okna. Ganesh byl doma. Tvrdě spal a na stolku měl tolik huličských pomůcek, že by je mohl začít prodávat. Okno měl pootevřené, takže ven doléhal zvuk televize, která byla puštěná na plné pecky. Matt zatukal na sklo, ale Ganesh se ani nepohnul, a tak strčil prsty pod okenní rám a vysunul ho nahoru. Okno bylo ztrouchnivělé a staré, a i když se v pŕlce zaseklo, Mattovi se podařilo vsoukat dovnitř.

„Ganeshi,“ zkusil to Matt, ale žádné odezvy se nedočkal. Jeho kamarád byl úplně tuhý, pusou měl otevřenou dokořán, na obličeji brýle s plastovými obroučkami a v klíně sáček chipsů.

„Ganeshi,“ řekl znovu, tentokrát hlasitěji, aby ho přes vyřvávání Fox News z televize připevněné na zdi bylo slyšet.

Ganesh sebou vylekaně trhnul. Rozhlédl se, a když uviděl Matta, vypadalo to, že se uklidnil.